

QUỐC GIA HUNG VONG, THẤT PHU HỮU TRÁCH

Nguyễn Quang

Nhân đọc bài : “ Lời Tâm huyết của Trí thức trẻ 8x. trong nước “, tôi, một người già Việt ở hải ngoại, xin đóng góp vài ý kiến thô thiển về vấn đề trên thuộc phương diện Văn hoá. (Bài của trí thức trẻ được đính kèm ở dưới).

Tổ tiên chúng ta đã căn dặn:

**Nước Nhà hưng thịnh hay suy vong,
bất cứ người hèn mọn nào trong Nước cũng có trách nhiệm.**

I.- Nước Nhà Việt Nam

Nước Nhà nào ? Thưa: Nước Nhà Việt Nam.

Nước Việt Nam thế nào? Thưa Nhà Việt Nam, Nước Việt Nam đang trên đà bị suy vong!

Tại sao Vậy ? Thưa: Vì Nhà hư, nên Nước bị hư theo! Vì Nước được xây trên nền tảng nhiều Nhà.

Tại sao Nhà lại hư ? là vì con người hư: Nhiều gia đình có Vợ hư, chồng hư, con cái hư, nên Nhà hư. Tuy nhiều nhà chưa hư, nhưng chỉ một số bị hư cũng đã làm cho cả xã hội mất ổn định.

Chỉ vì con Người không kính trọng yêu thương nhau và ăn ở công bằng với nhau đủ gây ra Bất hòa.

Thay vì Nhà là Tổ Ấm, nay nhiều Nhà đã biến thành Tổ Nóng hay Tổ Lạnh. Trong Tổ nóng thì nhiều người bị đối xử bất xứng, nên cãi vả nhau, đấu đá nhau, tuy còn đồng sàng nhưng đã dị mộng, còn Tổ lạnh thì họ bỏ nhau, mỗi người lạnh lùng sống cô độc một nơi không đoái hoài tới nhau nữa.

Nước gồm nhiều Nhà, nhiều Nhà hư thì Nước hư là lẽ đương nhiên. Ngày nay Nước Việt Nam đã quá hư, Nước đã có nhiều Tổ Nóng và Tổ Lạnh, con dân của Việt Nam không đủ sức làm chủ, nên có nhóm đã bỏ cha ông đồng bào, mà rước kẻ thù truyền kiếp về làm Thầy, một số phải chạy tán loạn khắp trên thế giới để tìm lẽ sống, còn đa số đang sống trong quốc tù !.

II.- Nhà Việt Nam

Tại sao Nhà hư ? Thưa vì Chồng hư, Vợ hư, đưa đến tình trạng con cái hư. Vợ Chồng hư trước, Con cái hư theo. Vợ chồng không yêu thương kính trọng nhau đủ, không ăn ở công bằng với nhau đủ, khi một bên bị lỗi lầm thì bên kia chấp nhất không tha thứ, bên này cũng không hối cải, nên gây ra mâu thuẫn đổ vỡ.

Cách cư xử của Cha mẹ là gương sáng để dạy dỗ con cái, thế mà lối hành xử hàng ngày với nhau giữa Cha Mẹ chỉ nêu gương xấu, thì con cái tốt làm sao được, nhiều Gia đình chưa hư hẳn, nhưng cũng chẳng nên, chỉ nửa nạc nửa mỡ, nên cũng chưa hợp mà cũng chưa tan. Họ chỉ còn được ràng buộc với nhau bằng điều kiện vật chất, còn tinh thần thì đã rã rời. Khi không “ thuận Vợ thuận Chồng” thì không bẻ Đông nào có thể tát cạn được!

Khi mối liên hệ giữa mọi người đã lỏng lẻo, không còn chất Dính, làm sao mà đoàn kết được.

Lòng Yêu thương và nếp sống công bình với nhau tạo ra môi Hòa, chính sự sống hòa với nhau là chất Dính keo sơn, thắt chặt mối liên hệ mọi người trong gia đình và xã hội, khi đánh mất chất Dính này thì mọi người bị tách ra như hạt cơm rời!

Đàn ông thường dùng thể mạnh Tiền bạc để hiệp đáp người Vợ, người Vợ lại dùng Thân xác để đáp lại quyền lẫn át của đàn ông, khi đã ăn ở bất xứng với nhau, mà không có lòng khoan dung độ lượng để làm hòa với nhau, thì khinh khi nhau mà ngày càng xa cách.

Cha mẹ cứ tưởng con cái còn nhỏ bé chưa biết gì, cái gì cũng lấy quyền thế bề trên truyền lệnh bắt con cái phải vâng lời, tuy phải theo, nhưng sự giáo dục thiếu vắng Tình thương và lễ Công bằng, làm cho người con bất mãn, khi nhận ra cha mẹ không còn là người tốt đáng tin cậy nữa thì chống lại hay bỏ nhà ra đi.

Tóm lại Nhà hư là vì con Người hư : “ Vợ, Chồng, Con cái “ bị hư. Chúng ta không biết có bao nhiêu nhà hư, và hư đến mức nào, nhưng cứ xem vào tình trạng phân hoá khắp nơi trong xã hội thì biết vấn đề khá trầm trọng, chính sự phân hóa đã cầm chân dân tộc chúng ta trong mọi sinh hoạt chung.

III.- Con Người Việt Nam

Thế nào là con Người hư ?

Nho giáo có câu định nghĩa về con Người: “ **Nhân giả kỳ Thiên Địa chi đức, Âm Dương chi giao, Quỷ Thần chi hội, Ngũ hành chi tú khí:** con Người là cái Đức của Trời Đất, nơi giao hòa của Âm Dương (Hay Vợ chồng hòa thuận), nơi gặp gỡ của Quỷ Thần, là tú khí của Ngũ hành “ Trong câu định nghĩa trên trong trường hợp này thì vấn đề “ Âm Dương chi giao, Quỷ Thần chi hội “ là hệ trọng:

Ý tưởng “ Quỷ Thần chi hội “ hệ trọng là vì con Người có ý thức được rõ ràng rằng con Người là nơi hội tụ của Quỷ Thần, phút này là Thánh, giây sau đã là Quỷ không chừng, nếu không lo tu thân để Tham, Sân, Si sai khiến thì con Người nhất định sẽ bị hư cách này hay cách khác. Khi con người hư thì sẽ làm cho gia đình và xã hội ngày một hư theo. Con Người để cho con Quỷ “Tham Sân, Si “ sai khiến, tôn Tham, Sân, Si làm chủ thì không còn coi người khác cũng như chính mình là con người cao cả đáng trọng nữa, nên mới đang Tâm ghét người khác, mới ăn nói, hành xử với người khác như là sài lang, con người đó là Bất Nhân, nghĩa là không biết yêu thương người, hành xử bất công với người khác, dùng mưu gian hiểm độc để hại người, chính họ là sài lang mới đối xử với người khác theo cung cách dành miếng ăn như sài lang.. Con người mang xác người mà bản tính và hành động lại giống sài lang chẳng khác nào con người thời mông muội, mặc dầu cứ tự hào mình đang sống trong thời đại văn minh. Khi đã bất nhân, con người sẽ mất ý thức về gia đình, nên đi tới tình trạng vô gia đình, tới vô Tổ quốc, nguyên do là vô Thần hay vô Tôn giáo. Nên nhớ không phải người có tôn giáo nào cũng là hữu thân, mà khi những ai đánh mất lòng nhân ái và lễ sống công bằng trong cuộc sống hàng ngày thì đã là vô thân.

Vì vậy nên nhớ con Người là đang Thành, vì đang chứa Quỷ ẩn nấp trong mình, nên luôn phải ý thức để tu thân, không chịu làm đầy tớ cho Tham, Sân, Si cho đến khi nhắm mắt buông tay mới yên.

Có “ **Âm Dương chi giao** “ thì mới có “ đại Đạo Âm Dương hoà “, đây là cảnh “ thuận Vợ thuận Chồng. Đây chưa phải là đạo tìm Thiên Đàng, Nát Bàn mà là đạo lý giúp mọi người sống Hoà với nhau ở ngay Nơi Đây và Bây Giờ để mọi người sống với nhau cho yên ổn. Có được sống an bình ở Nơi Đây Bây Giờ thì mới có cơ tu thân lo liệu cho ngày mai.

Mặt khác Nước Việt Nam lấy Gia đình làm nền tảng xã hội, gia đình là công thể nền tảng của xã hội, xã hội chỉ hư đi khi nền tảng không bền vững, khi xã hội đã rối loạn như hiện nay thì biết là gia đình đã bị lung lay.

Một khi con người đã không có đủ Khả năng và Tư cách để ổn định gia đình, mà đi lo việc nước thì đương nhiên sẽ gây tai họa cho nước. Tai họa đó là con người bất Nhân gây ra xã hội bất công. Xã hội Việt Nam đang gánh chịu những hậu quả vô cùng tai hại, đó là con người xuống cấp, xã hội là môi trường chỉ dành ăn, nhiều người cứ dẫm đạp lên nhau mà sống, nhà cầm quyền thì chỉ lo áp bức bóc lột dân, hết cướp của dân lại bán nước, cam tâm dùng mọi âm mưu thâm độc kín đáo của kẻ thù truyền kiếp Bắc phương để đưa cả dân tộc làm nô lệ. Từ xưa tới nay, chưa có tình trạng nào tồi tệ hơn vậy!

IV.- Đất Nước Việt Nam

Xã hội VN hư như thế nào? Thừa có hai thứ hư: Hư trong **Bản chất**, đưa tới những **Hiện tượng** hư ngoài xã hội.

1.- **Bản chất hư:** Theo câu định nghĩa trên, khi con người mất ý thức về con Người như câu định nghĩa trên, rằng con người là “ **Thiên Địa chi Đức:** là Tinh hoa của Trời Đất “. Vì là tinh hoa của Trời Đất con người ai ai cũng đáng trọng và đáng yêu, trong muôn loài thì con Người là tinh anh hơn hết. Tuy thiên năng kém những con kiến cái ve, nhưng về lý trí thì con người trội vượt, mà về Tâm linh thì lại “ Nhân linh ưu vạn vật “. **Thế nhưng nhiều người đã bỏ quên nguồn “ Linh “ của mình, đó là nguồn Sống và nguồn Sáng:**

Nguồn Sống là sức sống Yêu thương mình, yêu thương mọi người và muôn loài vì “ vạn vật đồng nhất thể và vạn vật tương liên “ : muôn vật đều có cùng bản thể về vật chất và năng lượng, do đó sự sống của muôn vật đều có liên hệ mật thiết với nhau qua việc trao đổi mọi thứ trong các môi trường chung, nay các môi trường như Nước, Không khí, Đất nhất là môi trường Tư tưởng đã bị ô nhiễm trầm trọng, khi đánh mất ý thức mối liên hệ quan trọng đó thì con người đánh mất lòng Yêu thương và quý trọng nhau.

Nguồn Sáng là lý công chính hay lẽ công bằng, ý thức về nguồn sáng này giúp con người nhận biết con Người là đáng trọng đáng yêu, vì thế ai ai cũng phải hành xử công bằng để làm Hòa với nhau mà hưởng hạnh phúc chung.

Khi mất ý thức về hạnh phúc chung của con người thì con người bắt đầu hư, mình hư làm cho những người khác hư theo.

Chỉ có việc tu thân hàng ngày mới mong tiếp cận với nguồn sống Tâm linh - nguồn mạch của nguồn Sống và nguồn Sáng –

Lòng Nhân ái (Nguồn Sống) có được Lý trí (Nguồn Sáng) soi đường công chính thì “ thì lòng Nhân không thiên vị. Lý trí có được lòng Nhân ái ấp yêu gìn giữ thì Lý trí chẳng sa đọa thành gian manh. Đây là lối sống hai chiều “ Tình Lý tương tham”.

2.- Hiện tượng hư ngoài xã hội.

Nguyên nhân của hiện tượng suy đồi. Hiện tượng hư này của Việt Nam bắt nguồn từ hàng ngàn năm trước với những hiện tượng do động lực “ **Tham tàn và Cường bạo** “ của kẻ thù truyền kiếp Bắc phương qua 1000 năm nô lệ, 7 cuộc đại chiến, tiếp đến sự đô hộ 100 năm của Đế quốc thực dân Pháp, rồi sự cai trị hà khắc của CSVN. Những biến cố này giam hãm dân Việt Nam trong cảnh “ **Cái khó bó cái khôn** “ nên đã xảy ra cảnh “ **Bần cùng sinh đạo tặc** “. Khi đã bần cùng thì thiếu học vẫn nên đánh mất nền tảng Đạo lý sống của Tổ tiên, đành phải đi học người ngoài, vì bỏ quên gốc, lại đi học nhiều nơi, mỗi nơi một khác, nên gây ra phân hóa. Đáng lẽ học cái tinh hoa của người ngoài về để vun bón cho gốc văn hoá nước nhà mà tiến lên, đàng này lấy cái Ngọn của Người thay gốc của Mình, thành ra cây VN nhiều gốc quá, mỗi gốc một đường ắt phải xa nhau. Gốc nào cũng tự cho tốt là hay hơn hết, mà thực ra chẳng có cái gốc nào hay, chỉ hay ở chỗ làm cho xa cách nhau. Tệ nhất là chỉ học được cái vỏ nhất là độc tố của CS quốc tế cũng như nền văn hoá cá nhân chủ nghĩa của Âu Tây, cái học mỗi nơi một khác, nên không nhận ra nhau, không còn coi nhau là đồng bào, gây ra cảnh phân hoá, phá vỡ sự đoàn kết toàn dân, nên phải dùng giải pháp độc tài để giải quyết vấn đề, do đó mà nhân dân ngày càng ngày lún sâu vào con đường hỏa ngục.

3.- Các hiện tượng hiện nay. Nhà cầm quyền CSVN là một thiểu số, nhờ đã hấp thụ được sự gian manh quỷ quyệt của CS quốc tế về phương cách ăn cướp nước rất tinh vi, nên một thiểu số hơn 3 triệu đã kìm hãm được cả hơn 80 triệu dân gần non thế kỷ, do đó ta biết được sức sống của dân tộc mạnh yếu ra sao! Nhìn chung ta thấy:

Về phương diện **chính trị thì là Tà trị**, nên nhà cầm quyền phải độc tài, dùng công an trị để kìm kẹp, để bóc lột, mà cướp, mọi đảng viên vùng lên ăn cướp từ cái nhỏ đến cái lớn, cái nhỏ là của cải nông dân nghèo, cái lớn là bán sức lao động lực lượng sản xuất chính, bán cả trẻ em và tài sản quốc gia và bí mật bán cả nước. CSVN đang để cho đảng viên khắp nước vùng lên tham nhũng, ăn cướp để làm cái khiên bao che cho cấp lớn. Trong công cuộc gọi là đổi mới, thì nhà cầm quyền VN, không xây hạ tầng cơ sở để mưu phúc lợi lâu dài cho toàn dân, mà chỉ nhằm phát triển nhưng công trình nhằm thu nguồn lợi to lớn cho đảng, còn bên ngoài thì đón mời các nhà đầu tư quốc tế để làm đóc công ăn chặn tiền bạc, mặt khác dùng làm bình phong che dấu tội độc tài ăn cướp.

Về phương diện **Xã hội** thì bất công lan tràn, một xã hội mà đa số thân nhiên chuyên sống theo cách lừa đảo mỗi manh, ăn cắp ăn cướp, tham nhũng lan tràn. Các đảng viên CS cao cấp thì nay giàu nứt đổ đổ vách, họ sống trong nhiều dinh thự cao sang, tiền muôn bạc triệu gửi nhà băng ngoại quốc, họ ăn xài hơn đế vương, còn nhân dân đa số còn rất đói nghèo, nhất là thành phần công nông đã giúp đảng CS lên ngôi, nay họ trở thành kẻ bị bóc lột thâm thương, trung ương thì bóc lột lớn, địa phương tuy cấp nhỏ to mà bóc lột nhiều ít, ai cũng nhúng tay vào chàm, nên phải cùng nhau đàn áp nhân dân để giữ ngôi.

Về phương diện **Văn hoá** thì đã phá nền văn hoá “ Dĩ Hòa vi quý “ của Tổ tiên, đi theo Mác Lê là thứ “ văn hoá bịp bợm lừa đảo gian manh “ với phương tiện giáo mác lưỡi lê, coi việc sống theo luân thường đạo lý là chuyện xa xưa lỗi thời. Chỉ có những người

trong đảng CS là sống với nhau theo cái gọi là “ Tình hữu ái giai cấp “ ngoài ra là kẻ thù. Những người CS tưởng rằng họ phải phá cho hết nền văn hoá xưa họ gọi là nền văn hoá phong kiến lạc hậu, còn văn hoá Tây phương thì cho là đồi trụy, nên cần phải đào thải để thay vào đạo đức CS. khi phá cho tan tành, thiên đàng trần gian đâu không thấy, ngoảnh lại thì chỉ còn thứ văn hoá đại bịp và vô luân.

Bên Trung Hoa khi Mao Trạch Động làm cách mạng văn hoá, phá sạch sành sanh, tình trạng vô văn hóa rất nguy hiểm, sau đó Đặng Tiểu Bình mới âm thầm khôi phục lại Khổng giáo là thứ văn hoá lâu đời để cứu nguy, nhưng khốn nỗi thứ này là Hán Nho, là thứ văn hoá Bá đạo “Dĩ cường lãng nhược “ có bản chất là bạo lực chuyên gây chiến tranh cướp bóc và bành trướng, đành rằng Hán Nho cũng còn phần nào vương đạo. Khổng giáo là thứ Vương đạo, còn Hán Nho là Bá đạo. Nay Trung cộng đang đem Hán Nho mặc bộ áo Vương đạo của Khổng giáo để lừa thế giới. Khi nào ta thấy các nhà cầm quyền Tàu bỏ “ lối sống Tham tàn và cường bạo “ xưa nay mà bành trướng thì họ mới không làm nhục khổng Tử!

Về phương diện **Giáo dục** thì lại quá tệ, vì trong hai mục tiêu chính của giáo dục là **thành Nhân và thành Thân** không đạt được thứ nào. Về thành Nhân thì phải sống theo nhân đạo (yêu thương nhau và ăn ở công bằng với nhau) để khỏi làm bậy, việc này không hề biết đến, chưa nói biết những gì phải biết và dạy những gì, có ông Bộ trưởng có tên rất hay là Thiện Nhân, nhưng thành quả của nền giáo dục dưới quyền cũng chỉ là đào tạo gian nhân ác vật.

Còn thành Thân cũng thế, các giáo sư, giáo viên không đủ tiêu chuẩn kiến thức và lại bị bỏ đói, nên chỉ có báo cáo thành tích là đại thành công!

Tệ hơn nữa là những sinh viên được đào tạo từ ngoại quốc về cũng không đặc dụng, vì những kiến thức thức đó rất xa lạ với hệ thống trong nước, các cơ quan đâu có cần đến, họ chỉ cần biết mưu mẹo để thủ lợi mà thôi.

Yếu tố thành Thân để giúp con người biết làm việc cho kết quả, còn yếu tố thành Nhân để khi làm việc đừng có làm bậy. Bản chất của nền giáo dục trong nước là không nhằm mục tiêu thành Nhân và thành Thân, khi thiếu hai yếu tố đó thì con người sao tránh khỏi trở thành lang sói của đồng bào!

V.- Nguyên nhân mất Ý thức

Ý thức là có ý kiến rõ ràng về một vấn đề nào đó, sở dĩ có ý thức được nhờ có lương tâm (conscience). Khi lương tâm có trong sáng thì con người mới nhận biết những điều hệ trọng tới con Người và Cộng đồng, tức là có ý thức về triết lý Nhân sinh.

Đối với con người thì Ý thức quan trọng nhất là chính mình, đó là vấn đề con Người Nhân chủ, đối với Gia đình là sự sống Hòa thuận yên vui, đối với Quốc gia là nền Độc lập, quyền Tự do và Hạnh phúc của toàn dân. Đó là những ý thức quan trọng bậc nhất của một Quốc gia, khi mất ý thức về những vấn đề trên thì chỉ loanh quanh lo những chuyện đầu đầu, mà quên con người, những nhu cầu thiết yếu của con người, khi quốc gia đã quên mất nền tảng về con người và công thể (mối liên hệ chung) thì gây ra Quốc nạn và Quốc nhục, đánh mất sự sống sung mãn, nguồn hạnh phúc của toàn dân.

Ta hãy tìm xem những nguyên nhân nào đã gây ra thảm họa cho Việt Nam:

1.- Qua hàng ngàn năm sống trong cảnh “ **Cái Khó bó cái Khôn** “, do cái nạn “ **Dĩ Cường lãng Nhược** “ của Đại Hán Bắc phương và Đế quốc Tây phương, một số trong dân tộc chúng ta đã **mất Ý thức** về chính Minh, (tức là con Người), mất ý thức về Gia đình và ý thức Quốc gia, (tức là ý thức về mối liên hệ Công thể), nên đã quên đi trách nhiệm riêng và chung của mình, con đường suy thoái bắt nguồn từ đây qua một thời gian dài, chứ không phải từ thời CSVN độc trị. CSVN chỉ là chuyến tàu vét, họ vâng theo lệnh của Trung cộng giúp tiêu diệt cho hết mọi nền tảng quốc gia Việt Nam.cùng tinh hoa của Việt Nam cũng như tiêu diệt cho tận cùng hùng tâm dũng chí của dân Việt, để buộc làm chư hầu nô lệ cho Thiên triều.

2.- Lý do của việc mất Ý thức là đã bỏ quên nguồn gốc Dân tộc, tức là **Tình Nghĩa Đồng bào**: Tình là Lòng yêu thương quý trọng nhau, Nghĩa là lối ăn ở Công bằng với nhau, vì bị giam hãm trong đói khổ triền miên, chưa thể làm gì loại trừ kẻ thống trị, nên nhu cầu cấp bách là phải lẩn át nhau trong cuộc sống hàng ngày để sinh tồn, tức là đã phạm vào lẽ sống công bằng, khi ăn ở với nhau bất công lẽ đương nhiên làm thương tổn đến mối Tình Đồng bào - mối Tình của bọc Âu Cơ Tổ mẫu là chất keo sơn gắn chặt Đồng bào lại với nhau - . **Đây là một trong những điểm đồng quy của Dân tộc.**

Tổ tiên chúng ta đã trải qua không biết bao nhiêu ngàn năm mới xây dựng được, mối tình keo sơn đó đã giúp Dân tộc chúng ta vùng lên quật lại Đại Hán sau 1000 năm độ hộ và 7 trận đại chiến, và đánh bại Đế quốc thực dân Pháp. Đáng lẽ khi đã dành được độc lập, chúng ta phải nâng cao Dân Sinh để đồng thời nâng cao Dân Trí và nhất là Dân Khí đã bị suy kém, nhưng chúng ta cứ ngủ mê sống theo cái đà sống như trong thời bị cai trị.

Ngày nay ít có người Việt Nam dùng chữ Đồng bào, mà dùng danh từ Đồng hương, đây là biểu hiệu cho sự suy đồi của mối tình Đồng bào, khi mối tình này vắng bóng thì dầu cho các nhà làm Chính trị có hô hào nức cổ đồ hòng thì những con dân nào đã mất ý thức thì vẫn là những hạt cơm rời, họ cứ mãi lo cho việc cá nhân, còn chút Tính Lý nào mà dính mà kết. Cha ông chúng ta đã bảo : “ Cái Sảy này cái Ung “ là vậy.

Ngày nay chúng ta đã có mặt khắp tứ phương, chúng ta tự hào chúng ta là những người văn minh, chúng ta cứ mãi mê ham thanh chuộng lạ, vì khinh thường Cha ông, nên chúng ta coi thường minh triết của Tổ tiên, chúng ta cho là đã lỗi thời, nên chúng ta đã thất bại trong việc mất ý thức, tức là chúng ta đã trúng kế của kẻ thù là phải giam hãm chúng ta trong sự đói nghèo để bị ngu tối, khi đó mới mất ý thức để cho họ dễ cai trị mà bóc lột, và dễ đồng hoá làm nô lệ cho họ. Đây là Mê hồn trận, làm cho chúng ta Lạc hồn, Khi đã mất ý thức thì chúng ta không lưu tâm đến con Người, những nhu yếu của con Người, đến Nhân đạo, họ đã kéo chúng ta lên Trời mây xa cách với con Người (Duy Tâm), đạp chúng ta xuống Đất (Duy Vật), chỉ biết sống lao lung trong việc dành miếng ăn, mà quên làm người Nhân chủ biết cách làm chủ, biết cách đáp ứng những nhu cầu cho sự sống con người phát triển toàn diện, mà sống cho ra cái kiếp người.

Các nhà làm văn hoá, các nhà làm chính trị, các nhà trí thức, các nhà lãnh đạo tinh thần toàn nói những chuyện cao vời, chuyện lý tưởng xa xôi, mà “ **bỏ đói con người cả Vật chất đến Tinh thần và Tâm linh** “, đã quên tinh thần cốt lõi của Tổ tiên Việt là sự sống siêu việt. Sự sống siêu việt bắt đầu từ những cái nhỏ nhoi, những cái tầm thường, những cái đơn sơ trong sự sống hàng ngày Nơi Đây và Bây Giờ, trong nơi thôn dã, trong cảnh bùn lầy nước đọng thị thành, mà làm cho ngày một hoàn thiện hơn trong hai lãnh vực “ việc làm “ và “ mối giao liên Hòa với nhau “ , để cho những cái nhỏ nhoi ngày một to lớn hơn, nhưng cái tầm thường có dính chút phi thường, những cái đơn giản trở nên phức tạp

hơn, những cái xấu trở nên tốt hơn, những cái tục trở nên thanh hơn, nhất là lãnh vực giao liên xứ thể, việc này ít nhiều ai cũng làm được.

Đó là cách tu thân để thể hiện Tính Nghĩa đồng bào cũng như để sống Hoà theo tiết nhịp vũ trụ, tức là môi trường xung quanh được coi như cơ thể nói rộng (extended body) của loài người.

Khi không lưu ý tới việc tu thân, để cho cuộc sống Hoà trong gia đình và xã hội xấu khi là chúng ta đã quên đi mất trách nhiệm nền tảng của con người và xã hội.

Chúng ta không thể không nhắc nhở nhau những điều đơn giản mà bất cứ người kém thông minh nhất cũng hiểu để mọi người cùng giúp nhau tiến thân.: “ **Mọi người hãy kính trọng yêu thương và tha thứ để sống hoà với nhau, muốn hoà thì phải ăn ở “ phải Người phải Ta “ , “ Phải” là lẽ Công bằng. Sống bất Công là tạo ra Sự sống bất Hoà là chúng ta dấn nhau vào Địa ngục trần gian. Muốn không sống bất công thì chúng ta phải luôn ý thức là kính trọng yêu thương và tha thứ cho nhau.**

Đó là Đạo Làm Người Việt.

VI.-Trách nhiệm mất Ý thức thuộc về ai?

Thưa chẳng thuộc về ai cả, chẳng thuộc về cá nhân nào cả, mà thuộc về nhiều người, thuộc nhiều thế hệ, về cái tội “ Vì Nhiều sãi, nên không ai ý thức đóng cửa Chùa “, nói cách khác là trách nhiệm thuộc về toàn dân, tức là trách nhiệm tập thể của rất nhiều thế hệ, do “ cái Khó bó cái Khôn “ bởi cái nạn “ Tham tàn và cường bạo “ của kẻ thù nước ngoài gây ra.

Ở Đông phương là do các nhà cầm quyền Đại Hán suốt trường kỳ lịch sử hàng mấy ngàn năm, ở Tây phương là chế độ Nô lệ, Đế quốc thực dân và Quốc tế CS gây ra tai họa cho Việt Nam. Một mặt họ áp bức bóc lột, để giam hãm dân ta trong “ cái Khó bó cái khôn”, để lâm vào cảnh “ bần cùng sinh đạo tặc và bất học vô thuật “, nhưng hiểm độc nhất là tìm mọi cách để làm cho Việt Nam bật gốc rễ về Văn hoá. Người Tàu thì đốt sách chôn Nho vì Nho là cốt tủy của đời sống Việt, nào tịch thu hết sách vở bắt cống hiến nhân tài v. v..., người Pháp thì dùng phép chia để trị và nhất là đẩy mạnh phong trào truyền bá quốc ngữ để loại trừ Nho giáo ra khỏi mạch sống dân tộc, đến nay nhiều người còn quy trách nhiệm lạc hậu của đất nước cho Nho giáo, vì họ không hiểu rõ Nho giáo, lầm lẫn Nho giáo với Hán Nho là thứ Nho bá đạo của Hán tộc.

Đó là cái hiểm nguy từ ngoài đưa vào, thế mà không quan trọng bằng cái lỗi từ bên trong dân tộc, bên trong mỗi người của chúng ta. Cụ thể là trong mọi sinh hoạt, trong hơi thở của con dân Việt Nam đã ẩn tàng một triết lý nhân sinh rất siêu việt, mà nay con cháu không còn nhận ra, lại đi rước thứ độc dược nước ngoài về tàn hại nhau. Cái lỗi to lớn nhất không kể bất cứ lý do gì là **mất ý thức về con Người, về Gia đình và về Quốc gia**, đến nay khi nhắc tới những vấn đề đó thì lại khinh thường dè bieu, cho là điều tầm thường này ai mà chẳng biết nên cứ lờ đi!. Ý thức đó là **ý thức về con người “ Nhân chủ “, gia đình “ thuận Vợ thuận Chồng “ , quốc gia “ độc lập, tự chủ “**. Không chú tâm vào những vấn đề nền tảng này thì trước sau gì cũng rơi vào vòng nô lệ.

Trong quốc gia các vị lãnh đạo tinh thần, các vị trí thức các ngành, các vị làm văn hoá, các vị làm chính trị là những người đầu tàu của quốc gia, còn dân chúng là lực lượng thuộc đoàn tàu dân tộc, mỗi người một nhiệm vụ, mỗi người một khả năng, kể ít người nhiều, ai cũng phải đều tay đóng góp, nhưng nói chung các bậc trí thức là quan trọng

nhất, họ là những người có quyền lợi cao, nên trách nhiệm cũng lớn, khi quốc gia suy vong thì chính những vị đó phải có trách nhiệm nặng nề hơn.

Thế nhưng, trong thực tế ngày nay, Khi nước nhà trong thời bình yên thì các vị trí thức, các nhà làm chính trị ra mặt hơn hẳn rộ ràng, đến khi quốc phá gia vong thì đa số cứ im hơi lặng tiếng ?! Ta cứ nhìn vào tình trạng sinh hoạt của các vị lãnh đạo tinh thần, các vị trí thức mọi ngành thì nhận rõ ra sao! Ở trong tình trạng quốc nạn và quốc nhục tày trời như thế này mà chỉ lo chuyện bề ngoài, mà không cảm thấy nhục mà bất động thì ta nhận ra ý thức của mỗi thành phần ra sao!

Đến nay chúng ta không nên đổ lỗi cho nhau nữa, nhưng xin ai ai cũng phải có ý thức trách nhiệm của mình, góp tay xây dựng lại con người, gia đình và xã hội để có đời sống tốt đẹp hơn.

Vậy muốn **sửa lỗi chung**, chúng ta không thể làm lẻ tẻ, mà phải có một **phong trào chung** cho cả quốc gia mới mong chuyển hóa được cái tình trạng mê ngủ ù lì hàng ngàn năm. Chúng ta đang đại bế tắc ở nơi đây!

VII.- Công cuộc Canh Tân và Hòa giải

Việc đầu tiên là cứu con Người, đừng có ảo tưởng là ai ai cũng đã tốt cả, khi con người chưa đủ tư cách và khả năng thì không thể làm tốt việc to lớn được. Chúng ta phải làm sao giúp cho mỗi người phải tự canh tân để có tư cách và khả năng của con người Nhân chủ, nhưng con người Nhân chủ này phải biết cách sống theo tinh thần Dân chủ, nghĩa là biết chấp nhận dị biệt của nhau, vì không có dị biệt thì ý kiến toàn dân chỉ toàn là thứ hoa “ Cứt Lợn “ hay rất thứ “ cỏ cụ Hồ “ (xin lỗi đây là danh từ của Cụ Phan Khôi), vì khi không chấp nhận dị biệt của nhau thì gây ra bất hòa, gây ra quốc nạn quốc nhục, tức là phản lại tinh thần dân chủ. Nhiều người miệng hô to dân chủ, nhưng hành động lại độc đoán, độc tài.

Muốn sống hoà với nhau thì toàn dân phải tìm cho ra những **điểm đồng quy của dân tộc**, để ai ai cũng vui lòng chia sẻ với nhau. Ở trên đời với nhau thì sự Hòa là quan trọng bậc nhất, thiếu Hòa thì không ngồi lại với nhau mà làm việc chung được, do đó mà đánh mất hạnh phúc chung. Văn hoá của chúng Việt là Văn hoá thái hòa, cha ông chúng ta đã khuyên “ Dĩ Hòa vi quý “ .

Nho giáo đã có Ngũ thường để giúp con người canh tân hàng ngày, và Ngũ luận để giúp mọi người sống hoà với nhau. Đây là phương cách tuyệt hảo đem Đạo vào Đời.

Khốn nỗi Hán Nho đã đánh rơi mất cái tinh túy, chỉ còn cái vỏ xơ cứng què mùa lạc hậu, làm cho người ta ghê tởm, đến nay hễ ai nhắc đến Nho là người ta không thèm nghe, cho là lỗi thời què mùa lạc hậu, khốn nỗi ghê tởm cái đó, mà không có cái nào khác thay vào, nên bí lối, lại học theo lối sống cá nhân chủ nghĩa, rặc Duy lý của Tây phương thì không ổn, và khi ôm Lý mà bỏ mất nguồn Tình là quên con người, thì làm sao mà yêu thương, quý trọng và tha thứ cho nhau mà sống Hòa cho được?

Tôn giáo nào cũng có những giá trị cao quý, có thể giúp mọi tín hữu sống hoà với nhau, nhưng có thực hiện được hay không là việc khó khác. nhiều khi chính những người có tôn giáo cực đoan lại gây bất hòa hơn hết!

Chúng ta cứ tưởng chúng ta thất bại trong những cái lớn lao, thật ra chúng ta đã thảm bại trong những cái tầm thường nhỏ nhặt hàng ngày, nên thiếu số chúng ta

không những bị “ chết nổi trôi trên biển sâu “, mà đa số lại cùng bị “ chết chìm, chết chìm trong lỗ chân trâu “ !

VIII.- Công cuộc Canh tân bắt đầu từ đâu

Cộng đồng Vatican II đã có những chỉ dẫn về “ Canh Tân và Hòa giải “ từ lâu, nhưng tài liệu còn được nằm bất động trong thư viện đã nửa thế kỷ, ít được bàn tới cũng như đem ra thực hiện, trong nước ta chỉ thấy những hình thức nghi lễ hoành tráng, được cho là “ Đẹp Đòi Tốt Đạo “ ! Thực ra Canh tân con Người và Xã hội là nhu cầu tối cần thiết.

Sở dĩ phải canh tân là vì con Người đã không yêu Người (bất nhân), gây ra bất Công xã hội, gây khổ đau cho nhiều người, nay phải đổi mới bằng cách giúp nhau tu dưỡng lại cho có Nhân, khi có Nhân thì mới biết cách ăn ở công bằng, khi đó mới có thể hoà giải mà sống hòa với nhau được, lúc đó xã hội mới yên vui.

Xã hội rối loạn là do có nhiều bất công, cái lỗi bất công là do con người bất Nhân, con người này quên mình là con người, nên đối xử với người khác như sài lang, muốn cho xã hội ổn định thì trước tiên là giúp nhau sửa đổi lại con người, con người công thể, việc này là việc chung của xã hội, chứ không riêng gì cho từng cá nhân, nếu làm lẻ tẻ không bao giờ thành công.

Xưa nay, người ta cứ tưởng muốn cứu nước thì chỉ phải làm chính trị là xong, mà làm chính trị thì theo từng đảng phái riêng, người ta mang ý tưởng bè phái “ riêng “ đi làm chuyện “ chung “ quốc gia, chỉ mong dành được một số ghế, một số danh lợi nhỏ nhoi, có tôn giáo thì muốn có cơ hội để bành trướng, nên đều đã rơi vào quốc nạn và giáo nạn.

Làm chính trị mà không quan tâm đến con Người, không quan tâm đến Bản chất của những rối loạn xã hội là do con người bất Nhân gây ra xã hội bất Công, các Cơ chế xã hội mất quân bình, mà cứ chạy quanh các hiện tượng rối loạn thì chỉ làm trò hề mà thôi, chẳng khác nào chữa bệnh nội thương bằng cách xoa dầu cù là ngoài da!

Đây là cách làm vặt, làm tắt, làm vụn, làm mảnh, làm chấp vá, chẳng cứu được mình, chẳng cứu được người, lối này tệ quá, nay đã lỗi thời, phải dứt khoát bỏ đi, chúng ta nên mở rộng tầm mắt mà nhìn các công trình của các Tổ phụ Hoa Kỳ, họ nghĩ rộng suy sâu, nhiều người cùng nhau làm to để đạt cái lớn chung, để trong cái to lớn chung đó có đủ phúc lợi cho mọi người sống hoà với nhau. Do đó họ làm từ cái nhỏ tới cái lớn, làm đến nơi đến chốn, để xây cho được cái lớn, khi chia nhỏ ra thì ai ai cũng có phần. Lối sinh hoạt chung về “ công bằng xã hội “ này bắt nguồn từ lòng bác ái tích cực. Đây là đại huệ.

Vì bị áp bức và nghèo khổ, nên một số chúng ta thường theo lối “ Khôn Độc đại Đàn, tham Dĩa bỏ Mâm, Sống Chết mặc Bay! ”, nên gây ra tai nạn.

Trong nước ngày nay, CSVN đang ru ngủ nhân dân trong “ Con Mê “ ăn chơi đàng điếm với lối sống mánh mung gian xảo, đâm đạp lên nhau mà sống, để nhân dân đùng “ Thức Tỉnh, hòng quên đi “ nạn “ Tham tàn và cường bạo “ và chuyện bán nước, họ đã bí mật với kẻ thù thực hiện trong hàng mấy thập niên, nên vấn đề Canh tân và Hòa giải gặp nhiều khó khăn.

Trong công việc cứu nước, chúng ta cứ tưởng chỉ đánh cho sập CSVN là xong, đó là tư tưởng nông cạn, vấn đề quan trọng hơn là chúng ta đừng bao giờ quên đánh cho tiêu ma thằng Quỷ trong mỗi chúng ta để lấy sức lực Thần thánh mà dẫn bước.

Chúng ta chỉ có thể hy vọng công việc canh tân sẽ được thực hiện trước ở các cộng đồng hải ngoại. đành rằng tình trạng cộng đồng hải ngoại cũng đang bị phân hoá, tuy vậy

chúng ta vẫn có đủ mọi thứ tự do và nhiều phương tiện để thực hiện. Từ lâu, **chúng ta đã thù đồ Nhiều Ngã, nay phải tìm cho ra Một lối Đồng quy là điều tiên quyết.** Chúng ta có thiên Lý vạn lý, mà chỉ thiếu chút Tinh Đồng bào, vì quá duy lý mà cứ tự cao tự đại không nhường nhịn nhau được, nên đánh mất Hòa khí, do đó mà không ngồi lại được với nhau được lâu mà xây với dựng, nên đã bao nhiêu năm nay chúng ta cứ chạy loanh quanh, không có điểm Đi nên chẳng có điểm Đến. Kẻ “ Thù chia rẽ “ nằm ở trong mỗi chúng ta, thế mà đa số cứ đi tìm cây đũa thần mãi nơi xa tít mù khơi! Xem đó thì biết chúng ta khôn ngoan và hùng dũng đến mực nào! Chúng ta đã có những 35 năm để học hỏi tinh hoa của nước ngoài nhất là Hoa Kỳ, thế mà nhiều người cứ chạy loanh quanh các hiện tượng rối ren, mà bỏ quên con người và chính mình!

Đất nước đang cần những lời vàng ngọc về ích quốc lợi dân hướng đạo, những ngọn đuốc soi đường chỉ lối đạo lý, để khởi động cho dững khí tuổi trẻ lên đường, thế nhưng chân lý còn chưa xoá tan được màn sương đêm, đuốc “ Hồn thiêng Sông Núi “ vẫn còn chưa được bùng sáng!

Nhiệm vụ canh tân và hòa giải thì các tôn giáo và các nhà làm văn hoá, các nhà giáo dục, các nhà hoạt động xã hội có thể giúp được về phần nội dung cụ thể. Việc tổ chức cộng đồng thì các hội đoàn, các nhà làm chính trị, các nhà làm truyền thông có thể phụ trách về phần phổ biến về văn hoá về tôn giáo về dân Sinh và dân Trí nhất là dân Khí. Về các phương tiện thì các nhà làm kinh tế có thể giúp một tay.

Chúng ta đang thiếu một cái đầu Quốc gia, trong thời đại dân chủ, nếu chưa có “ anh hùng tạo thời thế “, thì chúng ta dùng phương cách “ Thời thế tạo anh hùng “, với tinh thần “ Dĩ hòa vi quý “, chúng ta chịu khó ngồi lại với nhau, đem tâm huyết ra mà lo mọi sự, khi đó chúng ta sẽ tìm thấy ai là anh hùng, chứ ngồi đợi thì không bao giờ có được. Chúng ta không thể bàng quan ngồi chờ các vị đấu tranh cho nền Dân chủ Tự do và nhân quyền trong nước mà không tìm cách tiếp tay tích cực. Họ đã liều mạng sống, vùng lên với tinh thần vô úy và bất khuất, đó là cây đũa thần giúp mọi người cứu nước. Các vị đó chẳng có cây đũa thần nào khác ngoài việc trông cậy vào cái dững lực đều tay của toàn dân.

Để có cái đầu đó xin ” các vị đầu tàu dân tộc “ ở hải ngoại ngồi lại với nhau, tìm ra đường lối Đồng quy (một chủ đạo Hòa), mỗi thành phần tìm ra lối Thù đồ của riêng mình, lập ra một chương trình kế hoạch ngắn và dài hạn, có tổ chức đảng hoàng, có sinh hoạt thường xuyên, có phân công rõ ràng, để làm sáng rõ con đường cứu con Người, cứu Gia đình và cứu Nước cho hữu hiệu thì toàn dân sẽ ủng hộ.

Thiên nghi, các nhà làm chính trị muốn làm việc quốc gia to lớn mà tổ chức một cộng đồng nhỏ nhắn không xong mà hăm hồ đi làm việc quốc gia với muôn vàn khó khăn mà làm nổi sao? Làm được những cái gì đây?

Chúng ta không thể làm cùng một loạt mà khởi đầu phải chọn một trong những Cộng đồng thuận lợi nhất làm thí điểm để rút kinh nghiệm, khi đã có những thành quả khả quan thì khi đó mới làm chung.

Mục đích tối hậu là giúp cho các Cộng đồng ổn định, các Gia đình yên vui, khi đó thì sự đoàn kết toàn Dân sẽ có cơ thực hiện. Khi mọi người chung Lòng, chung Trí, góp Công giúp Cửa thì chúng ta sẽ làm được vô số việc công ích. Thà làm mà không được, cứ ngại khó khăn mà bất động cho đến khi nhắm mắt buông tay thì làm sao khỏi hối hận và nhất là làm sao đối diện với Tiên nhân!

Đây là công việc khó khăn và dài hơi, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, nhưng quan trọng là chúng ta phải bắt đầu càng sớm càng tốt, nếu không thì mọi thành quả hoạt động của chúng ta nếu có không chóng thì chầy đều trở nên vô dụng, vì thiếu nền tảng vững bền về con Người và xã hội.

Tất sẽ có vị cho đây là điều không tưởng, trong lúc dầu sôi nước bỏng này, mà bàn tới chuyện viễn vông xa xôi! Nhưng, chuyện gì mau đến thì cũng chóng đi, muốn dùng “mì ăn liền” để nuôi con người thì con người cũng đói ngay sau đó, làm chuyện vật để cứu nước, thì phỏng cứu được bao ngày?

Vấn đề đoàn kết là vấn đề quyết tử và kẻ sách ích quốc lợi dân không thể không sẵn sàng mà cứ chạy lăng xăng phỏng chúng ta làm được chuyện gì?

IX.- Lời Kết

Chỉ có đạo lý về con Người (Nhân đạo) mới cứu được con Người, chỉ có đạo lý “ Hòa của Dân tộc ” (Văn hoá thái hòa) mới cứu được Quốc gia. Những kiến thức về khoa học kỹ thuật chỉ là phương tiện rất cần thiết và hữu hiệu để đem Đạo lý thể hiện vào Đời cho được hiệu quả và đến nơi đến chốn. Không thể chỉ lấy Khoa học kỹ thuật, lấy luật pháp ròng mà thay cho Đạo lý.

Thời dân chủ là lúc mọi người dân đều phải tham gia chính trị cách này hay cách khác trong mọi lãnh vực, nhưng nên nhớ người dân không có “ khả năng ” thì làm hỏng việc, không có “ tư cách ” thì làm bậy, không có cây đũa thần nào có thể thay thế được con Người.

Lối làm chính trị lưu manh kiểu quốc tế Cộng sản là lối Tà trị, họ chỉ có công làm tội đòi kẻ thù làm tiêu diệt sinh lực dân tộc! Lối làm chính trị theo kiểu anh hùng cô độc là lối hoạt đầu cũng không xong!

Làm chính trị theo tinh thần Phù Đổng xem ra hợp Tình hợp Lý, nghĩa là khi có Biến loạn thì toàn dân vùng lên diệt giặc, khi làm xong nhiệm vụ thì ai nấy lại trở về vị trí cũ trong thời Bình mà tiếp tục xây dựng con Người, Gia đình và Đất Nước mà chung sống hòa bình.

Lại nữa trong chế độ dân chủ cần phải đa đảng đa nguyên – “ con đường thù địch ” - để giúp phát triển bản sắc của cá nhân và đoàn thể, hầu cho sự đóng góp mọi người được kết quả, nhưng nếu không có điểm “ Đồng quy của Dân tộc ” để giữ mối đoàn kết mọi thành phần thì đất nước sẽ rơi vào tình trạng xâu xé nhau mà nát việc, tệ hơn nữa là nạn sứ quân.

Bấy nhiêu lời thô thiển, xin được đóng góp chung, nếu có điều gây bức xúc, xin được thứ tha.

Trân trọng
Nguyễn Quang

**Lời tâm huyết của thế hệ trí thức trẻ 8x,
trong nước.**

(Nguồn: Báo Tổ Quốc)

Tôi viết bài này như một lời tâm tình với tất cả trí thức trẻ Việt Nam và hải ngoại. Mục đích duy nhất bài viết là mong muốn trí thức Việt Nam hãy làm điều gì đó để cứu lấy Việt Nam, cứu lấy chính mình. Tôi là một người Việt trẻ sinh trong thời bình, với kiến thức hạn hẹp nên tôi rất mong được sự góp ý của tất cả các bậc tiền bối. Tôi xin nhấn mạnh một điều: Bài viết của tôi chỉ là một lời chia sẻ gửi đến trí thức mang dòng máu Việt Nam.

Việt Nam hiện nay có nhiều điều kiện để trở thành nước có nền kinh tế phát triển: nguồn lao động trẻ, thuận tiện giao thông, có nhiều loại tài nguyên. Tuy vậy, nước ta vẫn trong cái vòng luẩn quẩn của nghèo nàn, lạc hậu. Nguyên nhân chính là do đất nước chúng ta không tôn trọng trí thức.

Một xã hội bảo thủ, coi thường sự tiến bộ của khoa học đương nhiên sẽ tụt hậu. Và Việt Nam đã tụt hậu. Nếu chỉ so sánh trong Đông Nam Á chúng ta cần tới 18 năm để đuổi kịp Indonesia, 34 năm với Thái Lan và 197 năm với Singapore. Hậu quả của một chính phủ xem thường trí thức.

Ngay trong định hướng của đảng: “Giai cấp công nhân là giai cấp lãnh đạo” đã sai lầm trầm trọng, phản khoa học.

Vấn đề đầu tư vào giáo dục luôn quyết định hưng, suy của một quốc gia. Nền giáo dục của Việt Nam và cả xã hội Việt Nam làm nhân tài không có đất dụng võ. Với bằng cấp tràn lan, người Việt có khi ảo tưởng về mình. Mỗi năm chúng ta có rất nhiều kỹ sư, cử nhân, tiến sĩ, giáo sư mới nhưng nền kinh tế của chúng ta èo uột, đất nước chúng ta lạc hậu. Hoàn toàn thiếu một sản phẩm Việt sánh ngang tầm các quốc gia khác trên thế giới. Nhắc đến Samsung, Hyundai, người ta nghĩ đến Hàn Quốc, nhắc tới Sony nhớ tới Nhật... Thực tế này cho thấy chất xám Việt đang bị lãng phí.

Có thể nói Việt Nam đã tụt hậu, người lãnh đạo đất nước không phải là tinh hoa của dân tộc, học thức kém xa nhiều người trong xã hội. Bằng cấp Việt Nam không có giá trị quốc tế. Theo tôi, đã đến lúc trí thức Việt Nam nhìn thẳng vào chính mình, nhìn nhận thực tế và thực hiện vai trò của mình để cứu chính mình và cứu xã hội. Thực tế cần phải chấp nhận: nước ta là nước nghèo nàn, lạc hậu. Và nếu chúng ta không khắc phục được sự yếu kém của đất nước nạn nhân cũng chính là chúng ta.

Bất cứ xã hội nào, trí thức và tinh thần dân tộc luôn dẫn đầu để đưa đất nước đi lên. Nước Mỹ phồn vinh với giấc mơ Mỹ, Người Hàn Quốc chấp nhận “ăn mày chất xám” ở phương tây, tinh thần Samurai của Nhật... Các dân tộc khác đã làm rạng danh dân tộc họ. Việt Nam kém phát triển chứng tỏ trí thức Việt chưa phát huy được vai trò của mình. Trí thức Việt đang bị gồng cùm, bị cuốn vào vòng

xoáy của xã hội lưu manh và mất đi trí thức, ý chí.

Là một người sinh sau 75, tôi chỉ nêu ra cái vòng xoáy mà người trí thức trẻ phải chịu. Sau năm 75, thể hệ 8x là lực lượng trí thức đông đảo nhất. Rất tiếc, không ít phải thỏa hiệp với cái lưu manh trong xã hội “hành hạ nhau mà sống”. Xã hội mà trí thức vừa là nạn nhân vừa là thủ phạm. Tôi đưa ra vài ví dụ cho thấy cái vòng luẩn quẩn mà chí thức phải chịu:

VD: Một bác sĩ với mức lương chết đói, anh ta tìm cách làm khó bệnh nhân để nhận “lót tay”. Nhưng khi anh ta sử dụng các dịch vụ khác, anh ta lại bị làm khó lại.

Vụ sập cầu Cần Thơ, những kỹ sư làm việc trên công trình đó đã làm hại hoặc tiếp tay cho người khác làm hại rất nhiều người. Sẽ ra sao nếu như những kỹ sư này đứng dưới công trình của chính họ.

Mỗi người trong xã hội tự hại mình và hại người khác. Có thể nói trí thức Việt Nam cũng như bao người Việt khác là nạn nhân của nhau, nạn nhân của định hướng xã hội, nạn nhân của sự lãnh đạo tồi tệ. Một nền giáo dục tồi tệ.

Khi một người nước ngoài nói: “Giáo dục Việt Nam tồi tệ”, chúng ta phải công nhận họ đúng. Nền giáo dục của chúng ta mang tính chất bịt miệng, giáo điều. Học sinh phổ thông học khổ hơn đi cày. Học, học như điên, như bị ma đuổi. Học sinh cố gắng vào trường A, trường B mà đôi khi không biết học ngành đó làm gì, ngành đó ra sao, mình có thích ngành đó hay không. Học sinh bị nhồi vào đầu những kiến thức mang tính giáo điều. Ngay cả văn chương, nhạc họa cũng sặc mùi đảng, đảng, đảng..... Họ không được cung cấp kiến thức xã hội để có thể định hướng cuộc đời. Phương tiện truyền thông đưa những thông tin láo khoét. Cứ coi điểm chuẩn của các trường đại học sẽ thấy nực cười. Có ngành năm trước cao ngất, năm sau xấp xỉ xuống sàn. Học sinh chạy theo ngành nghề đàng g nổi. Những năm gần đây, kinh tế lên ngôi, sự bùng nổ của ngân hàng, chứng khoán làm mức lương ngành này cao ngất và đương nhiên điểm chuẩn tăng theo. Bên cạnh đó, nhiều ngành kỹ thuật lại không phát triển, lương kỹ sư bèo bọt. Có thể nói giáo dục không định hướng, nền giáo dục ăn theo. Nhìn nhận lại nền giáo dục, chúng ta thấy hầu như các trường đào tạo theo kiểu đem con bỏ chợ, lãng phí thời gian và tiền bạc của sinh viên. Việt Nam có rất nhiều trường thuộc bộ nhưng ngành chính thì mờ nhạt so với các ngành khác.

Các trường này chỉ biết cấp bằng còn sinh viên ra trường sẽ như thế nào họ không quan tâm. Sinh viên bị buộc đóng tiền và lãng phí rất nhiều thời gian cho các môn vô bổ hoặc vô lí. Triết học Mác- Lê tốn khá nhiều thời gian, kinh tế chính trị, học xong bỏ xó, lịch sử đảng tách thành 1 môn riêng biệt. Có những trường đào tạo Anh Văn cho sinh viên với giáo trình cơ bản mà học sinh phổ thông đã học qua. Nếu tính số tiền đầu tư cho một sinh viên đại học ta thấy sự lãng phí rất lớn, cái bằng không có giá trị thực thụ. Bốn năm học tiêu tốn cả trăm triệu và sau ra trường phải đi “đào tạo lại”.

Điều chắc chắn là nếu giáo dục không được đầu tư đúng sẽ rất lãng phí thời gian, tiền bạc và chất xám. Thực tế là kỹ sư Việt Nam có rất nhiều người làm bảo trì nhưng nếu máy hư, kỹ sư chỉ được phép gỡ, chờ kỹ sư nước ngoài. Có người đã nói : Kỹ sư Việt Nam thầy không ra thầy, thợ không ra thợ.

Cả xã hội đang đuổi theo một thứ rất hư ảo: Bằng cấp. Một thứ mà ngay tại Việt Nam cũng chưa được tôn trọng. Nếu những năm trước đây, tiến sĩ, giáo sư hiếm thì nay tràn lan. Có vẻ như bậc đại học bây giờ chỉ là phổ cập. Cả xã hội đua bằng cấp trong khi giá trị của cái bằng lại ngày càng giảm. Tư tưởng học lấy bằng rất đáng lo ngại.

Với hệ thống giáo dục tệ hại, người Việt không phát huy được năng lực, không sánh tầm được với đồng nghiệp thế giới. Trí thức Việt sống trong môi trường thiếu lành mạnh, khoa học.

Đảng cộng sản Việt Nam và hệ thống truyền thông nô dịch đã lừa bịp toàn dân. Họ làm cho người dân tưởng đất nước đang đi lên một cách mạnh mẽ bằng cách đưa ra những con số mị dân trên phương tiện truyền thông.

Nhưng nếu chúng ta thử đặt bên cạnh những con số khác thì sẽ ra một kết quả cười ra nước mắt. Ví dụ: tăng trưởng 7% bên cạnh lạm phát 11%. Nhà nước ra rả nói đã thoát nghèo nhưng trên VTV1 ngày 21-1-2011, khi nói về một gia đình "cận nghèo", thu nhập 300 ngàn/ người/tháng. Mức cận nghèo là 0.5 USD/người/ngày. Nhiều người vì không để ý đã tin tưởng vào thông tin họ nghe thấy và ảo tưởng về Việt Nam.

Điều đáng tiếc là vẫn còn nhiều trí thức trẻ đang tiếp tay cho sự dối trá. Về mục đích, họ cũng vì mưu sinh. Họ chấp nhận mua việc làm ở các cơ quan, doanh nghiệp nhà nước với cái giá không nhỏ và tin tưởng rằng họ sẽ ổn định. Họ bước vào vòng xoáy, đầu hàng nghịch lí. Nhưng nếu xét kỹ họ cũng không khá hơn được. Ai hiểu về cơ quan, doanh nghiệp nhà nước đều phải công nhận rằng càng ngày xin chỗ làm càng khó, giá càng cao. Trong khi hoạt động của doanh nghiệp nhà nước yếu kém còn nguồn nhân lực tăng nhanh (do con cháu, quen biết trong ngành) thì việc hiếm là đương nhiên. Với 40% tổng vốn của nền kinh tế quốc doanh chỉ tạo ra 26 % GDP. Vinashin là bài học nhãn tiền.

Nhìn sâu vào hoạt động của các tập đoàn nhà nước, chúng ta có thể thấy các tập đoàn này đang tìm mọi cách để giành giật lợi nhuận của nhau. Việc các tập đoàn kinh doanh đa ngành không nói lên sự phát triển: Dầu khí, EVN, nhảy vào viễn thông. Viettel, VNPT cũng giành giật nhau từng ngày. Các tập đoàn đang bết tắc, tìm cách kiếm tiền bằng cách đầu tư vào ngành đang ăn khách. Hiện tại, Vinashin đang gây ảnh hưởng lớn đến sự tồn vong của các tập đoàn khác. Trái phiếu chính phủ xuống hạng rác, các tập đoàn khó khăn với ngân hàng nước ngoài. Nếu như các tập đoàn này phá sản như Vinashin , những trí thức đã mua việc vào cảnh tiền mất tật mang. Họ cũng khó thích ứng với công việc

ngoài quốc doanh.

Nhiều trí thức chọn con đường du học. Họ đi và phải tìm cách ở lại nước ngoài vì so với mức đầu tư của họ, mức lương trong nước không thích ứng được. Họ vào cảnh tha phương cầu thực.

Vài trí thức bước vào con đường của doanh nhân và không ít đã bị gãy nặng trước một cách thức làm ăn lưu manh. Trí thức Việt bị bít đường sống.

Với hiện trạng, tôi nghĩ đến tư tưởng của Lỗ Tấn: Chữa bệnh thể xác không quan trọng bằng chữa bệnh tinh thần. Đã đến lúc người trí thức Việt phải tự giải cứu mình để trở thành trí thức thực thụ, để nhận đồng lương một cách công khai, xứng đáng và không phải áy náy với bất cứ ai. Trong lịch sử, các cuộc cách mạng thường được một lực lượng trí thức dẫn đầu. Trong dân tộc cũng có những người đã từng đưa thanh niên đi du học để giải phóng đất nước.

Tôi nghĩ trí thức Việt nên nhìn nhận xã hội và hành động thiết thực bằng cách đưa tin tức chân thực đến với mọi người. Truyền thông luôn đóng vai trò quan trọng để thay đổi xã hội. Chúng ta hãy tự đào tạo mình, hãy viết suy nghĩ của mình, hãy phân tích bẻ gãy luận điệu dối trá của đảng. Gửi những thông tin, bài viết có giá trị về tình hình đất nước cho bất cứ ai qua email hay bất cứ phương tiện nào có thể. Tôi mong muốn những trí thức ở hải ngoại hãy giúp đỡ trí thức trong nước bằng những tài liệu, giáo trình của các đại học tân tiến trên thế giới qua internet để người muốn học có cơ hội tiếp cận. Chúng ta sẽ có một lực lượng mạnh nếu đoàn kết. Đảng cộng sản xử dụng chiêu chia rẽ, đưa vào chúng ta những ranh giới: hải ngoại- trong nước, khen người này chê người kia nhằm ngăn cản sự đoàn kết. Chúng ta hãy sát cánh bên nhau để trí thức tiên bối chỉ dạy trí thức trẻ, một khối đại đoàn kết Việt Nam. Tôi góp ý vài điều mà bất cứ ai cũng có thể làm:

- Tích cực tự học hỏi và chia sẻ tài liệu cho người khác, xích lại gần nhau qua email (chúng ta không cần biết nhau, chỉ cần là người Việt)

- Viết báo, phân tích báo chí nô dịch để vạch mặt kẻ nói dối.

- Tham gia tuyên truyền (Gửi email cho bất cứ ai)

Hãy cùng tôi tích cực dọn đường cho sự thay đổi của Việt Nam. Vì chính chúng ta, vì Việt Nam, để không còn nỗi nhục nhục nhã, để không có cảnh phụ nữ Việt phải đi lấy chồng ngoại, trẻ em Việt bị mua bán, bị đẩy vào các nhà chứa, để trí thức Việt không còn phải tha phương cầu thực, nông dân, công nhân không phải vất vả và còng lưng trả nợ cho kẻ cầm quyền. Chúng ta hãy hành động. Tự cứu mình và cứu những người khác nữa. Vì tương lai, xin tất cả hãy tìm cách liên kết với nhau trong tình dân tộc.

Nguyễn Nguyễn

Nguồn : Báo Tổ Quốc